

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Exercitatio theologica de fragrantia Christi quam ex 2.
epist. ad Corinth. 2, 15.16**

**Buddeus, Johann Franz
Naumann, Tobias Gottfr.**

Ienae, 1712

VD18 11426357-001

§. XV.

[urn:nbn:de:bsz:31-130634](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130634)

adhibere voluerit phrasin, quando dicit: *χρη-
58 εὐωδία ἐσμὲν τῷ Θεῷ.*

§. XV. Procul dubio id Spiritui sancto placuit, ob specialem & notabilem quendam ad vetus testamentum respectum. Retroducit nempe mentes nostras ad veteris foederis ritus & typos, quorum explicationes nouum testamentum vndiquaque exhibet. In horum numero recensenda quoque sunt, accensa thura late fragrantia, & suffimenta fumos exhalantia, quae quotidie tam matutino, quam vespertino tempore, DEVS accendere iusserat. *Exod. XXX. 7. 8.* Nec non speciale illud odoriamentum, quod die anniuersariae expiationis in sancto sanctorum, arcam foederis versus, adolendum erat, *Leu. XVI. 12. 13.* Fumos vero sacrificiorum, vt alii putant, accensorum hic respici, quos ventus offerentes versus profuerit, sacra scriptura nusquam docet. Vnde merito hoc mittimus, & potius typum odoriamenti prosequimur. Ipse DEVS Mosi confectionem huius suffimenti sacri praescripserat, *Exod. XXX. 34-38.* *Ieboua dixit ad Mosen: sume tibi aromata, stacten, & onychen & galbanum; aromata ista & thus purum solum, quod-*

que cum solo erit; tum facies illa suffimentum, &c. Hoc in usum tantummodo sacrum vindicatum voluerat; quare etiam seponendum erat ante tentorium, ut *sanctum sanctorum* esset. Nulli alii nec uti, nec comparare, licitum erat, quin potius poena indicta excidii, quam Hebraei כרת vocant, manebat eum, qui communi illud dedisset vsui. Sacrum enim erat Domino, hominibus autem minime concessum. Quaeritur hic, cur supremum Numen profanationem huius thymiamatis tanta vindicare voluerit poena? Praecipua haec videtur subesse causa, quia typus erat rerum in nouo testamento admodum illustrium. Nam ut taceam, quod illo iam tempore cultus diuini fuerit pars, & designarit preces, quas fideles Deo fundunt, quasque Christus summus sacerdos Patri suo coelesti offert, meritoque suo subinde acceptas reddit, *Apoc. VIII. 3.* cum alterum, quod ad cultus diuini exercitium pertinet, verbi euangelii tractationem comprehendat, uti haec nostra indicat tractatio, non diu dispiciendum erit, cur tanta seueritate, tantoque rigore sacrum huius vsum imperauerit. Praeterea, quoniam hominum saepius nimia est curiositas, hoc ipso

DEVS

DEVS Israelitas ab idololatria, ad quam nimum quantum proni erant, arcere voluit. Eadem est vnguenti sacri, quod in eodem capite praescriptum reperimus, ratio. Sed ad vberio- rem typi recensionem revertar. Subiectum, cui haec thymiamata, lege praecepta offerebantur, erat summus & aeternus DEVS, Pater & creator omnium, DEVS ac Dominus populi Israe- litici, qui tentorium suum in medio ipsorum fixerat. Odoramentum illud typicum, sym- bolum erat laudis, & adorationis; nec non re- conciliationis, & expiationis medium. In lau- dem enim, & adorationem quotidie dnabus accendebatur vicibus; in reconciliationem vero semel quotannis, statuto tempore. Ab Aaro- ne summo sacerdote illud accendendum erat, imprimis solemniter festo expiationis anniuersa- riae, vbi praeter summum sacerdotem, nemo ex gregariis admittebatur sacerdotibus, qui hanc DEO fragrantiam offerret, *Ebr. IX. 7.* Prout quoque praeter Christum sacerdotem nostrum, nemo genus humanum in peccata prolapsum, cum DEO reconciliare poterat. Finis vltimus, erat manifestatio gloriae diuinae, quod *Leu. XVI. 13.* haec indicant verba: *tegat*

autem

autem nubes suffimenti propitiatorium, quod est super testimonio. conf. *Ezech. X. 4.* Operculum enim super arcam foederis, quod Christum *ἱλαστήριον* praefiguravit, *Rom. III. 25.* nebula obtegendum erat, ad impetrandam reconciliationem; hanc autem manifestatio gloriae divinae secuta est.

§. XVI. En & Paulus ait: *DEO sumus bona fragrantia Christi*, pari ratione ac suffitus ille accensus suavis odoris. Omnes hic eminentissima quadam ratione typi affectiones, tanquam in antitypo inueniemus. Quis euangelii autor? Ipse DEVS Pater coelestis, quoad decretum, cum Filio & Spiritu Sancto; quoad manifestationem, per Filium suum in tempore; ipse illud reuelatum dedit. *Iob. I. 18.* Pater misericordiae, & DEVS omnis consolationis, qui in ecclesia sua habitat, vt verbum euangelii semper triumphare faciat, ac odorem cognitionis vndiquaque manifestet. Ille, inquam, est, ad quem haec tendit *fragrantia Christi* Filii sui vnigeniti, mediatoris Deum inter & homines peccatores pessimos. Hic summus sacerdos se ipsum obtulit, stititque se aeterno suo Patri cum merito & satisfactione aeternum valente, tanquam